

Arrest

nr. 250 698 van 9 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DOUTREPONT
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 10 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROECK *loco* advocaat M. DOUTREPONT en van attaché S. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 8 september 2019 en heeft er zich vluchteling verklaard op 11 september 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 6 december 2019 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoeker gehoord op 5 augustus 2020 en op 4 september 2020.

1.3. Op 14 oktober 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 15 oktober 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de nationaliteit van Venezuela te bezitten. U bent geboren op (...) 1993. U groeide op in Barrio Sucre in de deelstaat Tachira in Venezuela. U heeft een vaste partner, C.(...) L.(...) B.(...) B.(...). Op (...) 2017 werd jullie dochter, L.(...) M.(...), geboren. Uw partner en dochter verblijven in San Cristobal. Na uw middelbaar onderwijs werkte als veiligheidswerker in winkels.

In 2012 werd u lid van de studentenafdeling van de politieke partij Accion Democratica via uw vader die reeds een aanhanger was van deze partij. U deelde flyers uit, ging handtekeningen verzamelen en nam deel aan vreedzame manifestaties. U stopte met uw activiteiten voor Accion Democratica toen u bij het leger begon.

Op 5 mei 2012 startte u vrijwillig met uw legerdienst. U was soldaat bij de afdeling 215 Grupo de Artillería de Campaña en bij de dienst Commando y Servicio. U bent opgeklommen tot tweede korporaal. Uw legerdienst werd officieel beëindigd op 9 mei 2013, maar u moest enkele maanden langer uw legerdienst doen dan gepland, omdat president Chavez was overleden. In augustus 2013 werd uw legerdienst beëindigd, waarbij u met een ceremonie werd afgezwaid. U heeft zich niet geregistreerd of aangemeld als reservist.

In 2014 nam u deel aan betogingen en manifestaties in uw wijk. U vormde samen met enkele buurtbewoners een groep die de ingangen van uw wijk blokkeerden, om zo te proberen de ordediensten buiten uw wijk te houden. Jullie haalden jullie inspiratie uit video's van de protesten in Oekraïne. De ordetroepen traden vaak hardhandig op. Een keer werd u hierbij geslagen door politieagenten. U werd nooit gearresteerd. Eind 2014 kwamen mensen van het leger naar u op zoek. Ze zochten u eerst in uw ouderlijk huis, vervolgens in het huis waar uw vriendin woont. Ze vroegen aan uw vader en uw vriendin waar u was en waarom u niet aanwezig was bij uw afdeling in het leger. U besloot onder te duiken. In 2014 richtte u een petitie op, waarbij u de bevolking vroeg om te bevestigen dat u geen crimineel was. U dacht erover na om naar Chili of Ecuador te verhuizen.

U woonde een tijdje bij verschillende vrienden, tot u zich in 2016 vestigde bij uw vriend J.(...) C.(...) in de wijk Pimeos 1. In 2016 startte u samen met uw vriend met een opleiding gastronomie. U rondde deze opleiding af in 2018, waarna u gewerkt heeft als kok.

De veiligheids- en economische situatie werd steeds slechter in Venezuela. In 2017 legde u een klacht neer bij A.(...) P.(...) tegen de bedreigingen aan uw adres. In 2018 vroeg u aan een vriend om uw paspoort in Caracas te gaan regelen. Op 6 september 2019 verliet u Venezuela en ging u via een illegale grensovergang naar Colombia. Vanuit Colombia nam u het vliegtuig naar de Dominicaanse Republiek, alvorens op 8 september 2019 in België aan te komen.

Op 11 september 2019 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, een kaart van uw militaire dienst, een petitie, twee verklaringen van de partij Accion Democratica, een klachtenbrief, een brief door u geschreven over uw problemen, een overlijdensakte en een identiteitskaart van een familielid, een bundel medische documenten, een vervallen identiteitskaart op uw naam, uw geboorteakte met legalisatie, schoolattesten en certificaten, werkdocumenten, fiscale attesten, attesten van uw legerdienst, foto's van betogingen en manifestaties, foto's van uw legerdienst en foto's van u aan de grens met Colombia.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Het CGVS kan namelijk geen geloof hechten aan de door u aangehaalde verklaringen.

Wat betreft de asielmotieven die u heeft ingeroepen, met name uw vrees voor het leger en de autoriteiten in Venezuela, dient te worden opgemerkt dat u deze vrees alles behalve geloofwaardig heeft gemaakt. Uw asielrelaas bevat namelijk verschillende inconsistenties die de geloofwaardigheid van uw problemen volledig ondergraven.

Vooreerst wordt opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw problemen met het leger. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat u reservist bent en het leger u thuis kwam zoeken om u te rekruteren (vragenlijst CGVS, vragen 3.4 en 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS werd u meerdere keren gevraagd naar de redenen waarom u Venezuela verlaten heeft, en of er andere redenen zijn waarom u niet kan terugkeren naar Venezuela. U heeft echter geen enkele melding gemaakt van het feit dat het leger u wenste te rekruteren als reservist (CGVS1 dd. 05.08.2020, p. 20-21). Uw advocaat kwam vervolgens tussen om te zeggen dat u aan haar verteld heeft dat het leger u zocht om u te rekruteren. Hierop reageerde u dat u niet weet of het leger u zocht om u te rekruteren (CGVS1, p. 21-22). Dat u eerst specifiek verklaarde op de DVZ dat u rekrutering door het leger vreest in Venezuela, om vervolgens op het CGVS te stellen dat u eigenlijk niet weet of het leger u wenste te rekruteren, kan geheel niet overtuigen. Dienaangaande dient nog te worden opgemerkt dat u uw legerdienst heeft afgerond in augustus 2013 (CGVS1, p. 17). U verklaarde dat u geen ontslag heeft genomen, u heeft uw legerdienst afgemaakt waardoor u het leger kon verlaten (CGVS1, p. 17). Er werd een ceremonie gehouden waarbij u afzwaaide (CGSV2, p. 8). Uit uw verklaringen blijkt aldus niet dat u enige problemen kende toen u het leger verliet, noch dat u geregistreerd stond als reservist (CGVS2 dd. 04.09.2020, p. 10).

Tevens moet worden opgemerkt dat u uw verklaarde problemen die u kende tijdens en na uw deelnames aan betogingen in uw wijk niet aannemelijk heeft kunnen maken. Dienaangaande is het vooreerst zeer opmerkelijk dat u geen enkel objectief bewijselement aanbracht om uw deelname aan deze betogingen te staven. U legde een heel aantal foto's neer van betogingen, er blijkt echter geen enkele foto tussen te zitten waar u zelf op staat tijdens een betoging (CGVS2, p. 8). Het kan niet overtuigen dat u beweerde actief te zijn bij een lokale groepering die uw wijk zou beschermen tegen de autoriteiten, zonder dat u hier enig bewijselement van kan neerleggen (CGVS1, p. 20-22). Dit is des te opmerkelijker aangezien u verklaarde dat uzelf regelmatig foto's nam van betogingen (CGVS2, p. 8). Uit de foto's die u heeft neergelegd blijkt echter geheel niet door wie of wanneer deze foto's genomen zijn. Met betrekking tot de foto's wordt nog opgemerkt dat aan privé-foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Daarnaast legde u vage en weinig doorleefde verklaringen af over uw eigen ervaringen met de veiligheidsdiensten tijdens uw deelnames aan deze betogingen. U stelde dat u wel werd mishandeld en werd afgeperst in Venezuela. U wordt twee keer gevraagd wie dat deed en wat er dan concreet met u gebeurde, maar u komt niet verder dan naar de algemene situatie in Venezuela te verwijzen (CGVS1, p. 23). Nogmaals gevraagd wat u dan precies is overkomen, stelt u eerst dat u nooit werd tegengehouden door een politiemann of iemand van de Guardia (CGVS1 p. 23). Vervolgens stelt u dat u wel een of enkele keren geslagen werd door politiemannen toen ze mensen deden stoppen die terugkwamen van een manifestatie in 2014 (CGVS1, p. 23-24). Dat u er niet in slaagt om concreet te duiden wat u dienaangaande heeft meegemaakt, roept verdere vragen op bij uw verklaringen over welke problemen u kende in Venezuela. Gevraagd of u nog confrontaties heeft gehad met de politie, het leger of de Guardia na 2014, antwoordt u negatief (CGVS1, p. 24). Ook de klachtenbrief die u heeft neergelegd, is alles behalve een verduidelijking van uw verklaringen over de actoren die u vervolgd zouden hebben. U verklaarde dienaangaande dat erin staat dat u achtervolgd werd door de politiekorpsen van het regime (CGVS1, p. 24). Uit de vertaling van deze brief blijkt echter dat hierin staat dat u een constante dreiging kende vanwege "individuen die vermoedelijk tot de zogenaamde colectivos behoren". U verklaarde echter zelf nooit een aanvaring te hebben gehad met colectivos (CGVS2, p. 7). Bovendien blijkt deze brief te zijn opgesteld op uw vraag

door een vriend van uw vader, louter op basis van uw eigen verklaringen (CGVS1, p. 24, zie document 6 in de groene map, vertaling in de blauwe map). De bewijswaarde van deze klachtenbrief, dat bovendien een kopie betreft en dus geen authentiek document, is aldus zeer gering.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over uw levensomstandigheden vanaf eind 2014, de periode waarin u het begin van uw problemen in Venezuela situeerde. Zo verklaarde u op de DVZ dat u uw hele leven, van geboorte tot aan uw vertrek op 6 september 2019, in de Barrio Sucre in San Cristobal heeft gewoond (verklaring DVZ, punt 10). Op het CGVS wijzigde u deze verklaring en stelde u eerst dat u in 2015 anderhalf of twee jaar ondergedoken leefde bij vrienden (CGVS1, p. 2). U heeft echter geen enkele verklaring voor het feit dat u dit niet vermeld heeft bij de DVZ, u stelde louter dat ze u er niet naar gevraagd hadden (CGVS1, p. 2). U werd er op gewezen dat ze u weldegelijk vragen hebben gesteld over uw woonplaatsen, u herhaalde dat ze enkel naar uw woonplaats gevraagd hebben (CGVS1, p. 3). De vraag werd u nog twee keer gesteld, u slaagde er niet in te verklaren waarom u geen eenduidige verklaringen heeft kunnen afleggen over uw woonplaatsen in Venezuela (CGVS1, p. 3). Opmerkelijk is dat u ook later tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud opnieuw verklaarde dat u uw hele leven, behalve de periode dat u in het leger zat, in de Barrio Sucre heeft gewoond (CGVS1, p. 2). Wanneer u vervolgens gevraagd werd wanneer het laatste moment was dat u in dit huis in Barrio Sucre heeft gewoond, stelde u dat in 2015-2016 ondergedoken leefde bij verschillende vrienden en dat u nadien in 2018-2019 bij een vriend in de wijk Pirineos 1 heeft gewoond. Januari of februari 2015 zou het laatste moment geweest zijn dat u in Barrio Sucre heeft gewoond (CGVS1, p. 6-7). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dan weer dat u reeds in 2014 ondergedoken leefde bij vrienden (CGVS2, p. 5-6). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen over waar u de laatste vijf jaar in Venezuela verbleven zou hebben, ondermijnen de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen over de problemen die u in die periode zou gekend hebben.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen geheel niet dat u een ondergedoken leven leidde waarbij u niet buitenkwam, in tegenstelling tot wat uzelf beweerde (CGVS2, p. 5-6). Zo blijkt dat uw vriendin en dochter elke week of om de twee weken te voet naar u kwamen (CGVS1, p. 12). U volgde een opleiding van 2016 tot 2018, waar u samen met uw vriend naartoe ging (CGVS1, p. 10). U heeft geen problemen gekend toen u deze opleiding volgde (CGVS1, p. 11). Tevens werkte u in 2018-2019 in een kraampje op straat op verschillende locaties om eten te maken (CGVS1, p. 17-18).

Voorts is het opmerkelijk dat u, ondanks dat u vervolging vreesde omwille van uw deelname aan betogingen, bleef deelnemen aan betogingen in 2014, 2015, 2017 en 2018 (vragenlijst CGVS, punt 3.5; CGVS2, p. 16). Dat u enerzijds verklaarde dat u ondergedoken leefde bij vrienden waar u niet buitenkwam (CGVS2, p. 5-6) en anderzijds verklaarde dat u ook in die periode nog deelnam aan betogingen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het feit dat u gevlucht bent omdat u vervolgd zou worden door het leger in Venezuela.

Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat voor u onbekende mensen van het leger sinds eind 2014 tot op heden om de paar maanden aan uw vader of vrienden zouden vragen waar u bent (CGVS1, p. 11).

U verklaarde daarnaast lid te zijn geworden van de politieke partij Accion Democratica in 2012 (CGVS 2, p. 12). U maakte deel uit van de studentenafdeling, u deelde flyers uit, verzamelde handtekeningen en hielp bij verkiezingen (CGVS 2, p. 13). Uit uw verklaring blijkt dat u met deze activiteiten gestopt bent toen u aan uw legerdienst begon op 5 mei 2012. Tijdens en na uw legerdienst heeft u geen activiteiten meer voor de partij Accion Democratica gedaan (CGVS 2, p. 14).

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR: Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ohchr.org> , Algemeen

Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020 beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf> , p. 37-40 en p. 59-60) en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019.

In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u geen problemen heeft gekend omwille of tijdens het uitvoeren van uw activiteiten voor de partij Accion Democratica in 2012. U stelde na mei 2012 geen activiteiten meer te hebben uitgevoerd voor de partij Accion Democratica (CGVS2, p. 14).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw lidmaatschap van en uw activisme voor de partij Accion Democratica tot mei 2012 niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten.

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw lidmaatschap van de partij Accion Democratica.

Uw advocaat stelt dat u bij een eventuele terugkeer naar Venezuela vreest vervolgd te worden omdat u een terugkeerder uit het buitenland zou zijn (CGVS2, p. 19).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt niet dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst

in Venezuela mogelijks worden ondervraagd kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond (zie supra).

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale

bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

U verklaarde dat u niet genoeg kon verdienen om uw gezin te onderhouden (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Uit uw verklaringen is echter niet gebleken dat u financiële of socio-economische problemen kende in Venezuela. U heeft verschillende jobs uitgevoerd in Venezuela (verklaring DVZ, punt 12, p. 7; CGVS1, p. 11). U heeft de laatste jaren voor uw vertrek nog een opleiding gastronomie gevolgd waarvoor u 200.000 bolivar per maand diende te betalen (CGVS1, p. 10-11). Nadien werkte u als kok. U werd, in de periodes dat u niet werkte, bijgestaan door uw ouders (CGVS2, p. 7). Uw vriendin heeft ook verschillende jobs uitgevoerd (CGVS1, p. 9). Uw dochter gaat naar school in Venezuela (CGVS1, p. 9). Uw vader en uw ooms die bij hem inwonen beschikken tevens allen over een job (CGVS1, p. 8). U was in het bezit van een moto (CGVS1, p. 9).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Wat de verwijzing door uw advocaat naar de Covid-19 pandemie betreft (CGVS2, p. 19), stelt de commissarisgeneraal dat, zonder afbreuk te doen aan de ernst van de situatie, de vrees die u aanhaalt om besmet te worden met het Covid-19-virus, vreemd is aan de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van de

Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. Het risico op besmetting dat u aanhaalt, kan namelijk met geen van de criteria van de Conventie in verband worden gebracht: ras, nationaliteit, politieke overtuiging, godsdienst of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Bovendien maakt u evenmin aannemelijk dat u persoonlijk een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 van de Wet van 15 december 1980 zou lopen. De ernstige schade die u aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat u in het geval van een terugkeer naar uw land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor er geen gepaste behandeling bestaat, valt niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 van de wet, zoals blijkt uit het arrest Mohamed M'Bodj tegen de Belgische staat van 18 december 2014 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ EU). In dit arrest was het Hof van mening, wat betreft het toepassingsgebied van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83 (waarvan artikel 48/4, §2 van de wet de omzetting is in het Belgische recht), dat:

"35 [...] In artikel 6 van richtlijn 2004/83 een opsomming wordt gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst.

36 Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen."

Hieruit volgt dat het aan u is om te bewijzen dat het risico dat u aanhaalt, gesteld dat u al door de ziekte bent getroffen, quod non, voortvloeit uit een opzettelijke weigering van medische zorg en die is toe te schrijven aan de actoren van vervolging zoals bepaald in artikel 48/5 §1 van de wet van 15 december 1980 en dat de actoren van bescherming zoals bepaald in artikel 48/5 §2 van diezelfde wet u opzettelijk medische zorg weigeren, wat u in casu niet aantoot.

Wat betreft een mogelijke schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en het beginsel van non-refoulement dat het inhoudt, dient men er aan te herinneren dat het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 niet identiek is aan dat van artikel 3 EVRM, en dat de Europese wetgever de bedoeling had humanitaire situaties uit te sluiten van het toepassingsgebied van internationale bescherming. In zijn bovengenoemde M'Bodj-arrest, herinnert het HvJ er expliciet aan door er op te wijzen dat « [...] het feit dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de rechten van de mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, evenwel niet betekent dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd. »

Bovendien heeft de Commissaris-generaal zich al uitgesproken over de aspecten van artikel 3 EVRM opgenomen in artikel 48/4 maar is hij niet bevoegd om het risico op schending van artikel 3 EVRM te onderzoeken dat voortvloeit uit een situatie die geen verband houdt met de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/>

sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw paspoort, uw identiteitskaart, uw vervallen identiteitskaart, uw geboorteakte met legalisatie en de geboorteakte en overlijdensakte van een familielid hebben louter betrekking op uw identiteit en familiesamenstelling die niet onmiddellijk ter discussie staat. De bundel medische documenten bevat louter informatie over enkele door u ondergane onderzoeken. De attesten, foto's en documenten met betrekking tot uw scholing, uw legerdienst, uw werk en uw fiscale situatie hebben betrekking op uw leven in het algemeen in Venezuela. Deze documenten tonen op geen enkele wijze aan dat u in Venezuela problemen heeft gekend of zal ondervinden met de Venezolaanse autoriteiten. De foto's van uzelf aan de grens met Colombia tonen louter aan dat de grens met Colombia bent overgestoken, hetgeen door het CGVS niet betwist wordt. Met betrekking tot de attesten over uw politiek activisme voor de partij Accion Democratica wordt opgemerkt dat de inhoud van deze attesten niet overeenstemt met uw eigen verklaringen. Een van de attesten, opgesteld door M.(...) R.(...), afgevaardigde van de partij Accion Democratica dd. 14 november 2019, stelt dat u nog heeft deelgenomen aan de campagne van de laatste verkiezingen. De laatste verkiezingen voor 14 november 2019 waren de

presidentsverkiezingen van oktober 2018. Dat ook de inhoud van dit attest niet overeenkomt met uw eigen verklaringen, namelijk dat u na uw legerdienst niet meer actief was voor de partij Accion Democratica, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas. De door u opgestelde ongedateerde brief en ongedateerde petitie over uw problemen in Venezuela blijken tevens louter gebaseerd te zijn op uw eigen verklaringen, hetgeen onmogelijk als een objectieve en betrouwbare bron kan worden aanzien. Deze documenten zijn dan ook niet van aard om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Afgezien van uw identiteitsdocumenten en uw kaart van het leger, blijken alle door u neergelegde documenten, attesten en certificaten kopieën te zijn die geen waarborg bieden inzake authenticiteit zodat er geen bewijswaarde aan kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, van artikel 15, c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van de algemene zorgvuldigheidsplicht, van de onafhankelijkheidsplicht, van de onpartijdigheidsplicht en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoeker benadrukt zijn vrees verplicht gerekruteerd te worden door het leger en stelt bij zijn verklaringen te blijven. Hij meent dat tegenstrijdigheden te wijten zijn aan stress van de procedure en aan zijn fragiele psychologische toestand en geen afbreuk doen aan zijn vrees.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen, waartoe hij op uitgebreide wijze de socio-economische situatie en de veiligheidssituatie in Venezuela in het algemeen en in de deelstaat Tachira in het bijzonder uiteenzet. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stukken:

- Het rapport "*Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans - Update I*" van UN High Commissioner for Refugees (UNHCR) van mei 2019 (stuk 3);
- het rapport "*Human Rights and Democracy Report 2017 – Venezuela*" van United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office van 16 juli 2018 (stuk 4);
- het rapport "*Venezuela: EU adopts conclusions and targeted sanctions*" van de Raad van Europa van 13 november 2017 (stuk 5);
- het rapport "*Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight*" van High Commissioner for Human Rights of the United Nations van juni 2018 (stuk 6);
- het artikel "*The collapse of the Venezuelan health system*" van The Lancet van 7 april 2018 (stuk 7);

- het artikel "*Venezuela richting afgrond: AVe zijn op weg naar een situatie zoals in Zimbabwe*" van Knack van 29 augustus 2018 (stuk 8);
- het rapport "*Guidance Note on the Outflow of Venezuelans*" van UNHCR van maart 2018 (stuk 9);
- de COI Focus "*Venezuela. Situation securitaire (Mise à jour)*" van 4 april 2019 (stuk 10);
- het rapport "*Situation of Human Rights in Venezuela*" van Inter-American Commission on Human Rights (IACHR) van 31 december 2017 (stuk 11);
- het artikel "*Venezuela. Les groupes mafieux et paramilitaires*" van QFPRA van 22 november 2016 (stuk 12);
- het artikel "*Crackdown on Dissent. Brutality, Torture, and Political Persecution in Venezuela*" van HRM van 29 november 2017 (stuk 13);
- het artikel "*Human rights chief calls for international probe on Venezuela, following 'shocking accounts of extrajudicial killings'*" van UN News van 22 juni 2018 (stuk 14);
- het "*Reisadvies Venezuela*" van Ministerie van Buitenlandse Zaken van 29 oktober 2019 (stuk 15) en
- het rapport "*Situation of Human Rights in Venezuela*" van Inter-American Commission on Human Rights (IACHR) van 31 december 2017 (stuk 16).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. De Raad stelt vast dat verzoeker de schending van de "*onafhankelijkheidsplicht*" en de "*onpartijdigheidsplicht*" aanvoert, doch niet de minste toelichting geeft op welke wijze hij deze beginselen geschonden acht. Derhalve dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Wat betreft verzoekers algemene verwijzing naar "*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*" stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift enkel de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht concreet worden vermeld. Het is niet de taak van de Raad om te achterhalen welk(e) ander(e) beginsel(en) verzoeker eventueel nog zou kunnen bedoelen. Dit onderdeel van het middel, in zover het geen betrekking heeft op de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht, wordt derhalve evenmin ontvankelijk aangevoerd.

Aangaande verzoekers verwijzing naar artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn wordt opgemerkt dat deze bepaling is overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn. Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Verzoeker voert aan bij een terugkeer naar Venezuela een rekrutering door het leger te vrezen nadat hij in augustus 2013 zijn legerdienst beëindigde en zich niet meer heeft geregistreerd of aangemeld als reservist. Verder stelt hij de autoriteiten te vrezen omwille van zijn deelnames aan betogingen in zijn wijk. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn problemen met het leger nu hij bij de

Dienst Vreemdelingenzaken nog laat optekenen dat hij rekrutering door het leger vreest om vervolgens op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te verklaren dat hij eigenlijk niet weet of het leger hem wenste te rekruteren, alsook dat moet worden vastgesteld dat hij zijn legerdienst heeft afgemaakt waardoor hij het leger kon verlaten en werd afgezwaid tijdens een ceremonie waaruit dus niet blijkt dat hij enig probleem kende toen hij het leger verliet; (ii) verzoeker zijn verklaarde problemen tijdens en na zijn deelnames aan betogingen in zijn wijk niet aannemelijk heeft kunnen maken vermits hij geen enkel objectief bewijs aanbracht om zijn deelname aan deze betogingen te staven, hij vage en weinig doorleefde verklaringen aflegt over zijn eigen ervaringen met de veiligheidsdiensten tijdens zijn deelnames aan deze betogingen en de inhoud van klachtenbrief die hij voorlegt, die louter op basis van zijn eigen verklaringen is opgesteld en dus een zeer geringe bewijswaarde kent, bovendien niet overeenstemt met zijn verklaringen; (iii) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn levensomstandigheden vanaf eind 2014, de periode waarin hij het begin van zijn problemen in Venezuela situeerde, meer bepaald aangaande de plaats(en) waar hij verbleef, alsook het gegeven of hij al dan niet een ondergedoken bestaan leidde; (iv) in zoverre verzoeker erop wijst dat hij lid is geworden van de politieke partij *Accion Democratica* in 2012 en deel uitmaakte van de studentenafdeling moet worden vastgesteld dat (1) uit zijn verklaringen blijkt dat hij zijn activiteiten voor deze partij heeft stopgezet toen hij aan zijn legerdienst is begonnen op 5 mei 2012 en tijdens en na zijn legerdienst geen activiteiten meer heeft uitgeoefend voor *Accion Democratica* en (2) uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard en blijkt dat de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop tracht in te drukken, doch nergens uit de informatie blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij *ipso facto* leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Een individuele beoordeling van het verzoek om internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij geen problemen heeft gekend omwille of tijdens het uitvoeren van zijn activiteiten voor *Accion Democratica* in 2012, hij na mei 2012 geen activiteiten meer heeft uitgeoefend voor deze partij, zodat moet worden vastgesteld dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij voor zijn komst naar België is vervolgd door de Venezolaanse autoriteiten, hij niet aantoonde dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht stond van het Venezolaanse regime, zodat er redelijkerwijze vanuit kan worden gegaan dat zijn lidmaatschap of activisme voor deze partij tot mei 2012 niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten en er bijgevolg geen indicaties aanwezig zijn dat hij bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van zijn lidmaatschap van de partij *Accion Democratica*; (v) in zoverre verzoekers advocaat opwerpt dat verzoeker vreest te worden vervolgd omdat hij een terugkeerder is uit het buitenland moet erop worden gewezen dat uit de beschikbare informatie niet blijkt dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade. De behandeling die een afgewezen verzoeker om internationale bescherming bij terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond en (vi) de documenten die verzoeker heeft voorgelegd zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden

beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De middelen kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.3.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Verzoeker volhardt immers in de door hem uiteengezette vluchtmotieven, bekritiseert en spreekt de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tegen en minimaliseert de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

In zoverre verzoeker de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden nog poogt te vergoelijken stellende dat deze te wijten zijn aan de stress van de procedure en zijn fragiele psychologische toestand, slaagt hij er andermaal niet in te overtuigen. Elke verzoeker om internationale bescherming staat onder een zekere spanning wegens de ervaringen die hij of zij heeft meegemaakt, maar toch kan van hem verwacht worden dat de essentie van het vluchtrelaas op een coherente en geloofwaardige wijze wordt uiteengezet. Elk persoonlijk onderhoud brengt stress en emoties met zich mee en de interviewer houdt hiermee rekening, maar *in casu* is er geen gegeven voorhanden dat stress verzoeker verhinderd heeft de waarheid te vertellen. Uit het administratief dossier blijkt bovendien nergens dat verzoeker in de loop van de procedure melding zou hebben gemaakt van traumatische ervaringen waardoor hij niet in staat zou zijn geweest om coherente verklaringen af te leggen. In dit verband dient te worden benadrukt dat verzoeker geen medisch attest bijbrengt waaruit het bestaan van een trauma in zijn hoofd kan worden afgeleid. Bijgevolg toont hij niet aan getraumatiseerd te zijn, laat staan dat hij aantoont dat hij als gevolg hiervan niet in staat was om tijdens de persoonlijke onderhouds volwaardige verklaringen af te leggen. Voorts formuleerden verzoeker noch de advocaat die hem bijstond enig bezwaar tegen het plaatsvinden van de persoonlijke onderhouds bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, blijkt uit de notities van deze onderhouds dat de persoonlijke onderhouds op normale wijze zijn geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Verzoeker laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze de beweerde fragiele psychologische toestand zijn verklaringen zou hebben beïnvloed.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus worden weerlegd, blijft de uitgebreide motivering dienaangaande onverminderd overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.3.4. De documenten die door verzoeker werden bijgebracht vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen.

De informatie die verzoeker bij het verzoekschrift voegt (stukken 3-16) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande en rekening houdend met de uitgebreide motieven van de bestreden beslissing, in gebreke.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.3.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij een dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.3.4.2. De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32).

Voormeld artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) hierover (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28 en 32). Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de geestesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. De mishandeling moet een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. e.a. v. Zweden, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, H.L.R. v Frankrijk, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er worden aangetoond dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, § 80).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, Saadi v. Italië, §§ 130-131). De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch wordt onderworpen aan mishandeling, is het in beginsel niet noodzakelijk om een bewijs van persoonlijke risicofactoren te overleggen (EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132).

2.3.4.2.1. Voor zover verzoeker, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunt op dezelfde elementen als deze die aan de basis liggen van zijn

vraag om als vluchteling te worden erkend, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen en het gegeven dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten te staan in geval van terugkeer.

2.3.4.2.2. Hoewel verzoeker inconsistente verklaringen aflegt over zijn laatste verblijfplaatsen voor zijn vertrek uit Venezuela, dient erop gewezen dat uit zijn verklaringen wel blijkt dat hij afkomstig is uit en tot aan zijn vertrek zou hebben verbleven in San Cristobal, de hoofdstad van de deelstaat Táchira (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 5 augustus 2020, p. 6; 'verklaring DVZ', vraag 5 en 10). Uit de landeninformatie blijkt dat in de deelstaten aan de grens met Colombia, Zulia, Táchira en Apure, irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire groeperingen opereren en dat deze deelstaten geconfronteerd worden met een hogere graad van crimineel geweld dan andere delen van Venezuela. Meer algemeen is de Venezolaanse Staat zo goed als afwezig in de grensregio en zijn de gewapende groeperingen de belangrijkste aanbieders van (illegaal) werk. In de deelstaat Táchira steeg het aantal moorden in 2019 tot 46 per 100.000 inwoners, werden 90% van de geregistreerde misdaden met vuurwapens gepleegd en waren de belangrijkste daders diverse gewapende groeperingen, zoals de ELN, de FARC, Los Urabebños, Los Rastrojos, Las Aguilas Negras en het FPLN. Daarnaast is er een toenemende aanwezigheid van colectivos in de deelstaat Táchira. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in deze deelstaat voornamelijk Venezolaanse migranten op weg naar Colombia raakt daar de verschillende criminele en gewapende groeperingen gebruik maken van de aanwezigheid van deze migranten en vluchtelingen om hen te rekruteren of af te persen dan wel hen te gebruiken voor gedwongen arbeid, seksuele uitbuiting of mensenhandel. Vooral vrouwen en kinderen die zich reeds in een kwetsbare positie bevinden, zoals vrouwelijke migranten, vrouwen uit rurale gebieden of vrouwen in armoede, kunnen vatbaar zijn voor deze illegale praktijken. Ontvoeringen met het oog op mensenhandel komen veelvuldig voor. Ook verdwijningen en moorden doen zich voor. Ook de lokale bevolking wordt aan crimineel geweld blootgesteld, zoals afpersing of erger. Verder zijn er regelmatige confrontaties tussen deze gewapende groeperingen onderling in de strijd voor controle van de grensovergangen die worden gebruikt voor smokkel en drugshandel (COI Focus "Venezuela. Situatieschets", 15 mei 2020, p. 26, 28-29). Hieruit blijkt dat de situatie in Táchira problematisch en ernstig is.

Evenwel is het crimineel geweld in de deelstaat Táchira voornamelijk doelgericht. Slachtoffers van crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden of doel, zoals geld, macht, wraak, enz. De loutere verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Venezuela volstaat niet om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Dit vereist een individuele beoordeling in het licht van de veiligheidssituatie in Táchira. Het is aan verzoeker om het reëel risico op ernstige schade omwille van het crimineel geweld in Táchira aan te tonen en te concretiseren.

De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift geen informatie wordt bijgebracht over de situatie in Tachira, noch elementen worden aangebracht waaruit kan blijken dat verzoeker in het verleden zou gevisieerd zijn door het crimineel geweld of door de paramilitaire groeperingen in Táchira of in het geval van terugkeer naar Tachira hieraan zal worden blootgesteld. Verder worden ook geen elementen aangebracht waaruit kan blijken dat hij een specifieke kwetsbaarheid heeft waardoor hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van het crimineel geweld in Táchira. Ook wordt niet aangetoond dat hij tot een specifieke groep behoort die systematisch aan onmenselijke of vernederende behandeling wordt onderworpen in Táchira. Gelet op de individuele omstandigheden van verzoeker, met name zijn opleidingsniveau, zijn zelfredzaamheid, zijn financiële en familiale situatie, blijken er geen concrete en ernstige indicaties dat hij in de deelstaat Táchira een verhoogd risico zouden lopen op lopen op onmenselijke of vernederende behandeling door criminele bendes of gewapende groeperingen.

De Raad besluit dat, het geheel van verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de precare veiligheidssituatie in de deelstaat Táchira, er geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet blijkt.

2.3.4.2.3. Verzoeker poogt verder ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen door te wijzen op de socio-economische situatie in Venezuela, in het bijzonder de ernstige voedseltekorten en een falende gezondheidszorg waartoe hij verwijst naar verschillende rapporten en persartikels (verzoekschrift, stukken 3-16).

De Raad herinnert eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)”(eigen onderlijnen).

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, doch louter het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker toont immers, door de verwijzingen naar algemene rapporten en artikels die geen betrekking hebben op zijn persoon, niet aan dat hij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat daar waar verzoeker meent dat het feit dat hij jobs in het verleden kon uitoefenen nog niet betekent dat die jobs hem voldoende deden verdienen om te overleven of dat hij bij een terugkeer gelijkaardige jobs zou terugvinden en dat het feit dat zijn dochter nog steeds naar school gaat, niet dienstig is om aan te tonen dat hij toegang heeft tot elementaire benodigdheden, uit zijn verklaringen blijkt dat hij in Venezuela over een familiaal netwerk beschikt, dat verschillende van zijn familieleden werk hebben en ook uit zijn verklaringen blijkt dat hij over een ruime werkervaring beschikt in Venezuela (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 5 augustus 2020, p. 7-9; notities van het persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 4 september 2020, p. 7). Er kan dan ook wel degelijk redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker in geval van terugkeer naar Venezuela kan terugvallen op deze eigen werkervaring in het verleden en/of zijn familiaal netwerk.

Waar verzoeker aanvoert dat in Venezuela de scholingsgraad, mede door de voedselcrisis, achteruit loopt, ziet de Raad niet in – en verzoeker licht niet toe – hoe dit in zijn hoofde dient te worden aangemerkt als een *“foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing”*.

Wat betreft het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken kan bovendien worden opgemerkt dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen. Een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dat land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen zoals verzoeker die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. Het reisadvies waarnaar verzoeker verwijst, is irrelevant daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land.

Waar verzoekers advocaat nog verwees naar de Covid-19 pandemie, volstaat het op te merken dat zulke besmetting niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Het risico dat verzoeker aanhaalt op besmetting, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Nog daargelaten het hypothetische karakter van zijn bewering dat hij in Venezuela zal worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting met het coronavirus, toont verzoeker verder niet aan dat hij aldaar geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat hij om die reden aan een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou worden onderworpen. Verzoeker brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem – in de hypothese dat hij besmet zou raken met het virus – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontegenwoordigd of opzettelijk worden geweigerd.

2.3.4.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, sub c van de Richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Uit de landeninformatie blijkt dat Venezuela reeds geruime tijd wordt geconfronteerd met een enorme politieke, economische en sociale crisis en geldt als één van de gewelddadigste landen in de wereld. Zo bleef Venezuela ook in 2019 één van de landen met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. Cijfers gepubliceerd door Observatoria Venezolano de Violencia (OVV) stellen dat in 2019 minstens 16.506 sterfgevallen door geweld werden geteld, hetzij een percentage van 60,3 per 100.000 inwoners. Het OVV registreert drie soorten van gewelddadige overlijdens, namelijk overlijdens als

gevolg van crimineel geweld (6.588 in 2019), overlijdens als gevolg van politieel geweld (5.286 in 2019) en gewelddadige overlijdens die nog in onderzoek zijn (4.632 in 2019) (COI Focus, p. 16-17).

Het geweld in Venezuela is wijdverspreid en de oorzaken ervan zijn veelzijdig en complex. Uit de landeninformatie volgt tevens dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Venezuela regionaal erg verschillend zijn.

Het geweld in Venezuela wordt enerzijds gepleegd door het Venezolaanse leger, politie inlichtingendiensten en de *colectivos* die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Zo wordt het geweld tijdens betogingen en protesten veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. Anderzijds is ook het geweld ten gevolge van gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid. Uit de “COI Focus – Venezuela Situatieschets” van 15 mei 2020 blijkt dat door de aanhoudende politieke crisis de staatsinstellingen veel macht verloren hebben en door het ontbreken van een onpartijdig en functioneel rechtssysteem gewapende groeperingen het ontstane vacuüm hebben ingevuld, die in een aantal staten in Venezuela hebben geleid tot confrontaties tussen rivaliserende groeperingen of tussen gewapende groeperingen en de Staat. Dit heeft volgens de beschikbare informatie tot gevolg dat de deelstaten Zulia, Tachira, Apure, Amazonas en Bolívar niet alleen geconfronteerd worden met een hogere mate van crimineel geweld maar, door de aanwezigheid van onder meer Colombiaanse paramilitaire groeperingen, ook met een gewapend conflict. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Het aantal gewapende confrontaties en de doden die daarbij vallen, worden door verschillende middenveld-organisaties bijgehouden en gedocumenteerd (COI Focus “Venezuela. Situatieschets”, 15 mei 2020, p. 26-34; EASO “Venezuela Country Focus”, augustus 2020, p. 20-21, 76-94).

De Raad stelt vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Het bestaan van een gewapend conflict kan evenwel slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld. Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat de voorwaarden van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn voldaan.

Verzoeker verbleef – daargelaten hij niet eenduidig is over de precieze plaats(en) waar hij verbleef sinds 2014 – voor zijn vertrek uit Venezuela in de deelstaat Táchira. Vervolgens gaat de Raad na of er bij het gewapend conflict in de deelstaat Táchira willekeurig geweld wordt gebruikt.

Uit de COI Focus blijkt dat in de zes grensstaten Bolívar, Táchira, Falcón, Zulia, Apure en Amazonas in 2019 samen 1.850 gewelddadige overlijdens, 104 verdwijningen en ontvoeringen, en 484 gewapende confrontaties plaats vonden (COI Focus, p. 20). De cijfers maken evenwel geen onderscheid tussen slachtoffers bij strijdende partijen en burgers, maar er kan niet ontkend worden dat het geweld een invloed heeft op het dagelijkse leven in de deelstaat Táchira. Ook in de strijd om de controle over de *trochas* op de grens met Colombia vallen slachtoffers. Volgens onderzoek van Fundaredes kwamen op deze *trochas* in 2019, 32 Venezolanen om het leven, waarvan 24 mannen, 2 vrouwen, en 4 minderjarigen (COI Focus, p. 26). De gewapende confrontaties leiden tot gedwongen (tijdelijke) verplaatsingen van de burgerbevolking, zoals op 18-22 juni 2019 alsook midden februari en 22 april 2020 in Boca de Grita. Gedwongen rekrutering is een neveneffect van deze gewapende confrontaties. Burgers raken ook verzeild in deze gewapende confrontaties. Evenwel, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, blijkt uit de landeninformatie niet dat tijdens deze gewapende confrontaties tussen de gewapende groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse Staat, strijdmethoden worden gebruikt die de kans op burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen. Er kan dan ook worden aangenomen dat het aantal doden tijdens deze gewapende confrontaties voornamelijk valt bij de strijdende partijen en in minder mate onder niet-strijdende burgers. Nergens uit de landeninformatie die door beide partijen wordt aangebracht blijkt immers dat het geweld dat in het kader van het gewapend conflict in de deelstaat Táchira wordt gebruikt, resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door

dit geweld worden gevisieerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen.

De Raad besluit dat het geweld ten gevolge van het gewapend conflict in de deelstaat Táchira, niet willekeurig is. In het verzoekschrift worden evenmin elementen aangehaald die zouden kunnen staven dat het gewapend conflict in Táchira wordt gekenmerkt door willekeurig geweld.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in de deelstaat Táchira is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.4.4. De Raad wijst er ten slotte nog op dat in de “Guidance Note” van het UNHCR van mei 2019, waarnaar verzoeker verwijst in het verzoekschrift, weliswaar wordt opgeroepen om Venezolanen niet gedwongen terug te sturen maar niet om automatisch aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming toe te kennen en dat personen uit Venezuela kunnen in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming indien er substantiële gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in hun land van herkomst. De Raad benadrukt dat verzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoeker betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Zoals hierboven vastgesteld, toont verzoeker dit niet aan.

2.3.4.5. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Waar verzoeker de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet aanvoert, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.6. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tweemaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouden kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de

bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET